

נחל'י נצח

יו"ל ע"י מוסדות ברוסלב | בראשות הרב שמואל שטרן שליט"א

ג'ליון מס' 701
שבועי של פסח תשפ"א

ר"ח	צאת השבת	כניסת השבת	הדלקת נרות
20:16	19:36	18:23	ירושלים
20:14	19:38	18:40	תל-אביב
20:16	19:38	18:33	חיפה
20:16	19:37	18:41	באר שבע

עורך והורד לרפוס לפני החג

דבר ראש הישיבה

אשירה לה'

בניגוד למלאכים, יהודי יכול תמיד לפצוח את פיו בשירה להשם • תמצית עניין השירה לאחר הצרה והירידה • הטעם לסגולה המפורסמת לומר "נשמת כל חי" • תשע השירות והשירה העשירית • וגם: למה המלאכים לא משוררים לפני שאנחנו עושים זאת?

למעלה מן המלאכים ואמרו שירה.

וכל זה מכח הצדיק שמכניס בנו את ההבנה והידיעה שאין שום יאוש בעולם, כי אם לא משה רבינו עליו השלום היו ישראל מתייאשים כבר כמה וכמה פעמים, ואילו משה הכניס בהם את התקווה לגאולה. ועל כן ראתה שפחה על הים מה שלא ראה יחזקאל בן בוזי הנביא, כמו שכותב רביז"ל שמשה מגודל עצם מעלתו היה יכול להאיר אפילו בפחות שבפחותים, אפילו בשפחה, וכל זה מחמת גודל ועוצם מעלת משה רבנו המנחה, שהיה יכול להאיר אפילו בבחינת רגלי, דהיינו ברחוקים.

זה שאמרו חז"ל (ברכות נ, א) על הפסוק (תהילים סח, כז) "במקהלות ברכו אלקים ה' ממקור ישראל", שאף עוברים ממעי אמן אמרו שירה. כי משה האיר כל כך בעם ישראל את גאולתם, עד שהגיעו לשלימות השירה יחד עם משה.

ועל כן אחר כך אמרו ישראל שירה, כי זכו לעלות מבירא עמיקתא לאיגרא רמה. זה עובר על כל אחד, בכל עת שיש לו מצוקות והוא צריך ישועות, כשאחר כך רואה את הישועות מוטל עליו לומר שירה לפי עניינו ובחינתו הוא. וזו הנהגה מצוינת וטובה מאד, שכל אחד יקבל על עצמו כשרואה ישועות לשיר.

שירה כי הקב"ה מתאוה לזה.

השירה המיוחדת של הגאולה

וידועה הסגולה המפורסמת, שכאשר אדם נמצא באיזה צרה הוא מקבל על עצמו להודות ולשבח את ה', וכגון לומר נשמת כל חי בעשרה, והרבה אנשים נושעו בזכות זה. כי הקב"ה רוצה את השירה וההודיה שלנו יותר מהכל. ולכן קרבן תודה לא יתבטל לעתיד לבוא. ולכן לעתיד לבוא כשתבוא הגאולה ישירו לה' שירה [והיא השירה העשירית מעשר שירות שבתורה, כמזכר בבעל הטורים בתחילת שירת הים], כי העיקר זו השירה. ולכן כאשר החיה יחזקאל את המתים בבקעת דורא, עמדו אותם מתים-חיים ואמרו שירה וחזרו שוב לקבריהם (סנהדרין צב, ב), כי זה התכלית של כל עמידת האדם וקיומו, לומר תודה ושירה.

את הנקודה הזו של השירה והשבח לה' עלינו לקחת מחג הפסח שהוא כולו שירה ושבח.

ל השירה בפסח נאמר בספר ישעיה (ל, כט) "הַשִּׁיר יִהְיֶה לָכֶם כְּלִיל הַתְּקֵדֶשׁ חָג, וְשִׁמְחַת יִלָּב בְּהוֹלְךָ בְּחִלְיִי, לְבֹא בְהַר ה'". חג הפסח כולו מלא שירה: השירה בזמן הקרבת קרבן פסח, שירת ההלל בהגדה וכל השבח והשירה שבהגדה של פסח, שירת ההלל בבית הכנסת בביל החג הראשון ובכל יום, שירת הים בשביעי של פסח, ובכלל - כל שירת יום טוב וחול המועד. חג הפסח מלמד אותנו לשיר לה' ולשבח אותו, ועלינו לקחת מן החג הזה אתנו את השירה והשבח לכל השנה כולה.

כל הסיבה שהקדוש ברוך הוא גואל את האדם היא בגלל שהוא מתאוה לשמוע את התודה, את השבח ואת השירה שלו על גאולתו. הקדוש ברוך הוא מתאוה לשירתו הפרטית של כל אחד ואחד.

יש מלאכים שנבראו לומר פעם אחת שירה ומיד הם נשרפים, כמובא במסכת חגיגה (יד, א), כי זו כל התכלית שלהם לומר שירה פעם אחת, ואילו יהודי יכול לפתוח פיו ולשיר לה' תמיד.

אנו יודעים שהמלאכים לא אומרים שירה בשמים עד שישאל לא אומרים שירה בארץ, כמובא בתנא דבי אליהו (זוטא פכ"ה).

ונראה להסביר שהסיבה היא מפני שהמלאכים נקראים עומדים, כי תמיד הם עומדים על מקומם ולא

נופלים וכד', אבל לבשר ודם יש הרבה עליות וירידות, הוא לא עומד במקום אחד, פעם הוא למעלה ופעם הוא למטה, וזה החידוש הגדול, שאף על פי שהוא לפעמים למטה הוא גם עולה למעלה, ולכן הוא יכול להגיע יותר ממלאך. מה שאין כן המלאכים שהם מגיעים לאיזו מדרגה או איזו מטרה והם נעצרים, ולכן הם נקראים עומדים. ולכן הקדוש ברוך הוא רוצה יותר את השירה והתודה של ישראל, שיש להם עליות וירידות, יותר משירת המלאכים שהם עומדים תמיד.

כשרואה את הישועות

וזו היתה שירת הים, שעם ישראל היו בצרה גדולה מאד, והיו הן בסכנה רוחנית - שיחזרו למצרים, והן בסכנה גשמית - שיהרגו אותם, וזו היתה ירידה עצומה ועת צרה גדולה, אבל הם המשיכו לצעוק לה' ולא נפלו ליאוש, עד שה' אמר למשה "מה תצעק אלי דבר אל בני ישראל ויסעו", ומתוך המקום הנמוך הזה הם עלו למעלה וראו את הנסים והנפלאות של ה', ואז עלו

צדיק, תאמין בעצמך!

שמעתי והפנמתי.

זו נראית לי עצה מאוד טובה למניעת מכשולות. אני משער שברגע שאקלוט שזה רציני באמת באמת כל מה שאומרים שהנשמה שלי גבוהה ושכל עבירה שלי מחריבה עולמות שלמים, לא אעז לעבור שום עבירה.

...

כל העניין הזה לא כזה פשוט, להאמין בצדיקים, להאמין בעצמי ובנשמת, ואפילו להאמין בחבר שיש לו נקודה שבה הוא צדיק. אבל יש בונוס: מי שזוכה לאמונת חכמים המוח שלו הרבה יותר זך ונקי. רבינו הק' כותב את זה באותה תורה, שמי שפוגם באמונת חכמים עולים עשנים סרוחים ממאכלו ומבלבלים את דעתו. אוי, כמה צריך יישוב הדעת... לאמיתו של דבר, הייתי רוצה להאמין בשלמות. אבל זה לא כזה פשוט, זו עבודה רבה! מה אעשה בינתיים?

נחמה אחת יש לי: אנחנו אחרי שבעה ימים שכולנו אוכלים רק מצות ונזהרים מחמץ, זה בעצם אומר שהמאכלים שלנו הרבה יותר זכים מכל השנה, מאוכל כזה לא עולים עשנים שמבלבלים את המוח, גם אם עוד לא הגעתי לשיא של אמונת החכמים.

ולא רק זה. בזוהר הקדוש (ח"ב קפג): כתוב שהמצה היא מאכל של רפואה, כלומר לא רק שהיא לא משבשת את האיזון במוח אלא גם עוזרת לגוף להתרפא, שיכול לאכול חמץ זה לא זיקק לו!

איך בדיק המצה עושה את זה? אני משער שזה עובד עם אמונת חכמים, ויש לי ראייה ברורה: מתי הגיעו ישראל סוף סוף לאמונת חכמים מלאה? רק לאחר שבעה ימים של אכילת מצה, ואז באמת אמרו להם שאפשר לאכול חמץ... כלומר אחרי שהמצה ריפאה אותם לגמרי מותר להם כבר לאכול חמץ וזה לא זיקק למוח!

(ליקוטי הלכות פיקדון דו' שומרין הלכה ה' אותיות ז, יב)

נחננו הרי היום בשביעי של פסח, היום בו אנחנו מתמקדים באמונת חכמים, "ויאמינו בה" ובמשה עבדו". ראיתי במכילתא על המקום דבר נורא: "אם במשה האמינו קל וחומר בַמָּקוֹם? ללמדך שכל המאמין ברועה ישראל כאילו האמין במי שאמר והיה העולם!".

יש לי חקירה בנושא: צדיק שלא מאמין בעצמו, פוגם באמונת חכמים או לא?

שאלתי חבר, והוא ענה לי כלאחר יד: רבי נתן כותב שאדם הראשון נפל בפגם עץ הדעת בגלל שלא חשב שמעלתו כל כך גדולה, לא האמין שנשמתו חצובה ממקום גבוה ונישא ושמעשיו משפיעים על כל העולמות. אם אדם הראשון היה מאמין בעצמו, היה יודע עד כמה הוא גדול ומרומם, לא היה נכשל בעץ הדעת והיינו חוסכים את כל ששת אלפים השנים המרגיזות האלו.

שמחתי על התשובה המיידית, ואמרת לי לחבר שקראתי פעם, שכתוב בתרגום על "ויהי האדם לנפש חיה" - "לרוח ממלא", לרוח מדברת, וקשה, שאלתי כשחיוך קונדסי על פני, שהלא

חיה עדיין לא נבראה ואדם הראשון היה לבדו, עם מי בעצם הוא אמור לדבר? ... אלא הרבי מספינקא תירץ תירוץ נפלא: מוכח מכאן שהדיבור נוצר כדי לשוחח עם הקדוש ברוך הוא! כפתור ופרח, לא?

כך גם אדם הראשון נצטווה באמונת צדיקים, וכיון שהיה הצדיק היחיד בעולם נצטווה בעצם להאמין בעצמו...

אבל החבר לא כל כך השתתף בצחוק שלי [חיוך מחויך שנידב לי כדי שארגיש טוב], ואמר שזו ממש לא בדיחה. רבינו הק' בתורה ס"א אומר שכשאתם לא מאמין בעצמו זה סוג של פגם באמונת חכמים, כל אחד צריך להאמין בעצמו ולדעת שכל מעשה טוב שאנחנו עושים משמח את ה' בצורה שאיננו מסוגלים לתאר לעצמנו, ורק כך נקרא שיש לך אמונת צדיקים אמיתית.

**וקשה, שאלתי
כשחיוך קונדסי
על פני, שהלא חיה
עדיין לא נבראה
ואדם הראשון היה
לבדו, עם מי בעצם
הוא אמור לדבר?...**

לצעירי הצאן

מה אשיב לה'

עקר ענין השיירה הוא כאשר אדם חווה ירידה וצרה, ואז כשנגאל ממנה אז הוא אומר את השיירה. וזו הנהגה מציינת ומוכרת מאד, שכל אחד יקבל על עצמו כשרואה ישועות לשייר שיירה, כי הקב"ה מתאווה לזה

מתוך מאמר ראש הישיבה

חינוך לעולמים

חשובים ואהובים.

זהו החינוך האמיתי שעליו נאמר "גם כי יזקין לא יסור ממנה", באופן כזה גם כשיגדלו או כשאיננו לידם, הם יזכרו את חשיבות התפילה והלימוד וישקיעו בהם.

כל הילדים בורחים מביה"ס!

ניגש אלי הורה יקר, שבנו טיפוס ממורמר וחסר חיות בכל דבר שקשור ללימוד וכו', ומבירור מעמיק שעשיתי התבררה העובדה שהאבא - שהוא ירא שמיים למאוד - דורש מבנו תדיר להגיע לשלימות, וכשהילד אינו עומד בדרישותיו המחמירות האבא יוצא מכליו ומשפיל את בנו עד עפר - והכל מתוך כאב אמיתי! - אך לא פלא שהתוצאות מחמיאות כל כך...

כששאלתי אותו אב בכאב "איך אפשר להכניס לילדים אהבת תורה?", עניתי לו בפנים תמימות: "מי בכלל אמר שהם צריכים לאהוב את התורה?" הוא לא האמין למשמע אוזניו, ואז הסברתי לו כך: "דע לך, שילדים מטבעם נמשכים להבלי העולם הזה, למשחקים ושאר פרפראות. כך זה בריא וטוב!". הבאתי לו ראייה מכך שחז"ל (עי' תוס' שבת קטז, א ד"ה פורענות) ממשילים את עם ישראל שנסע מהר סיני ל"תינוק הבורח מבית הספר", מכאן שהיה פשוט מאוד לחז"ל שדרכם של תינוקות לברוח מבית הספר, למרות היותם בנים של צדיקים גדולים (בני האמוראים). "אלא מה" אמרתי לו, "באם תעריך את מעשיהם ותחמיא להם על מה שהם משקיעים בת"ת או בבית הכנסת, תגלה להם כמה מה שהם עשו חשוב בעיניך, אזי הם יתחילו לטעום טעם טוב ומהנה גם בלימוד, ובהתבגרותם גם יזכו לאהבת התורה".

ובסור ממנו עושה רצונו וחפצו...

ומה נפלאים דברי ה"כתב סופר" בפרשת וירא (בראשית יח, יט), וזה לשונו: "כי מי שמדריך את בנו והבן נרא שיהא יכה וירדה אותו, זה אינו מועיל רק כל זמן שהאב אצל בנו, ובסור ממנו עושה רצונו וחפצו. ולכן צריך האב לדבר על לב בנו דברים הנכנסים אל הלב, עד שגם אחרי כשלא יעמוד עליהם ישמרו דרך ה' לעשות צדקה ומשפט, לא משום שירצו לעשות רצון אביהם, אלא שיעשו משום שהוא "צדקה ומשפט", כלומר שדבר בעצמותו ראוי וחיוב לעשותו".

כל מילה מיותרת.

(בגליון פרשת תזריע-מצורע נפרט ונרחיב בעניין למעשה בע"ה)

פסוק במשלי אומר "חנוך לנער על פי דרכו גם כי יזקין לא יסור ממנה". ישנם המפרשים את הפסוק כך: גם כאשר יזקין לא יפסיק להמשיך להתחנך ולהתקדם במעלות התורה והיראה, שלא יישאר רק במה שחינכנו אותו.

ואיך עושים זאת?

היסוד הוא, שאם איננו מעוררים את חשקו של הילד למה שאנחנו דורשים ממנו - אין זה חינוך אמיתי אלא אילוף טכני בלבד. מחינוך כזה יכול להיגרם ההיפך, שדווקא בנושאים שאנחנו כל הזמן מעוררים את ילדנו וכופים עליהם לעשותם - בדברים אלו ילדונו ישלנו חלילה, ואסביר.

מתוקף תפקידי אני נחשף להורים רבים הבאים ובוכים על חוסר חשקם של ילדיהם בלימוד או בתפילה, וטענתם בפייהם: הרי אנחנו כל כך משגיחים עליהם שישבו בבית הכנסת ויאמרו כל מילה, אך המציאות היא שכשנאבא אינו לידם [או בבגרותם] הם בוהים כל התפילה בחלל החיצון... ועל זה הדרך בלימוד התורה.

על כגון דא אמר אחד מגדולי המחנכים: אם אחרי כל ההשקעה המפוארת הנ"ל בילדכם הגעתם לתוצאות גרועות כאלו, אולי כדאי שתפסיקו לחנכם, כך אולי יתחנכו טוב יותר...

המלאכים מחכים

ובאמת היכן מונחת הטעות? ישנן תשובות רבות לדבר, אך כאן ברצוני לדבר על הנקודה החשובה ביותר. אנחנו כהורים מתעסקים יותר בציות לדרישות שלנו, אך שוכחים להכניס בליבותיהם של ילדנו את החשיבות שבעניין.

לדוגמה: אב יושב עם בנו בבית הכנסת ומקפיד שיתפלל כדבעי, אך בכך שהוא מורה לבנו להתפלל אין די בכדי להחזיר בבו את אהבת התפילה, ובפרט אם הוא צועק עליו או מענישו פיזית הוא עוד עלול לגרום לבנו לשנוא את התפילה, וחמור מכך - את השם יתברך שכביכול מקשה עליו את חייו! וכן הדבר בלימוד התורה ובשאר העניינים.

נכון, צריכים אנו להורות לילד להתפלל, ובמקרה חריג גם להענישו, אך כל זה הוא החלק הטכני של החינוך, ועיקר ההצלחה היא כשאנחנו מצליחים להכניס בליבות ילדנו את האהבה לתפילה או ללימוד, והוא על ידי שנאמר לילד כמה נהנינו מהתפילה שהתפללת (כן, אותה תפילה שהילד בקושי שרד אותה...), וכמה השם יתברך עם כל המלאכים מחכים רק לתפילה המתוקה שלך. דיבורים בסגנון זה יחדירו בליבו אט אט שתפילתו או לימודו הם

הופיע! גליון חודש ניסן

הצטרפו כעת ותקבלו חיים טובים יותר מתאים לכל בני המשפחה

מיוחד למצטרפים כעת:

1-1 ש' בלבד!

חודש ראשון:

3 חודשים ראשונים ב-9.90 ש' בלבד!

חודש 2:

28 ש' לחודש בלבד!

ניצוצות

מגזין חודשי

02-623-1218

מוקד מנויים: 02-623-1218

דיבורי התחזקות בערבית

32 שנים לפטירת רבי שמואל שפירא זצ"ל, שב"ק כ"א ניסן תשפ"א - תשמ"ט

ימים ימי הדמדומים של שלטון הבריטים בארץ, אלמלא מוראה של מלכות, אמרו חכמינו ז"ל, איש את רעהו חיים בלעו; ואם ישנו רק חצי ממוראה של מלכות אז חציים של בני האנוש מנסים בלעו את החצי השני.

ארגוני ההגנה היהודיים ניסו לנצל את המצב לטובתם בקביעת עובדות של שלטון יהודי, והישמעאלים גם הם לא טמנו ידם בצלחת. בתוך ניצבו התושבים שלא תמיד התעניינו בפוליטיקה הארצית, אך זו השפיעה באופן מעשי על חייהם ובטחונם.

לא רבים היו חסידי ברסלב בעיר העתיקה של אז, אך למרות זאת, ואולי דווקא בשל זאת, היו מאוחדים ומאוגדים היטב. מדי לילה היו קמים ממיטב בני החבורה בחצות הליל, וצועדים חרישית יחדיו בדרכים עקלקלות לכיוון העיר העתיקה, לבכות את "תיקון חצות" ליד שרידו האחרון של בית קדשנו ותפארתנו.

לאחר תיקון חצות רוי געגועים היו מתחמקים הברסלבים מחוץ לעיר, שם היו פונים איש איש לאשר יישארו רגליו בין ההרים והגבעות, שם היו מפרשים שיחתם לפני השם יתברך ובכיות ללא הרף היו משיחים לפני שוכן מרומים את כל אשר על ליבם.

לאחר הליל הגדוש שעבר על בני החבורה היו נפגשים במקום מוסכם ומשם היו צועדים אל עבר ציון קדשו של שמעון הצדיק, שם היו מתפללים תפילות שחרית כותיקין ביבבות מעמקי הלב כמיטב המסורת של אנשי שלומנו.

אם היו מגלים אותם היו נחשפים לסכנת נפשות של ממש. הגויים בני ערב שלטו בצורה משמעותית בעיר העתיקה, למרות השלטון האנגלי שרוחו ריחפה ממעל באפס מעש. שוטרים ערביים היו מפטרלים בלילות כשחגורת הרובה מתנדנדת על כתפם, ובוחנים אם יש יהודים שהעזו לצאת מן העיר, אך בני חבורת ברסלב לא ידעו חת.

מיוחד היה ביניהם רבי שמואל שפירא, שבדמותו הצנומה ובפניו הזורחות קדושה כמו הגן על כל בני החבורה הקדושה שלא יתפעלו מהמניעות הגדולות. פעם ראהו רבי מנשה רזנפלד בליל זלעפות נשען על שערי הנעולים של מערת שמעון הצדיק, כשהוא זועק כחיה פצועה "כאל תערוב על אפיקי מים כן נפשי תערוב...". כשר' מנשה התקרב ראה שכל גופו ספוג בגשם והציע לו לקחתו במונית לביתו, ור' שמואל צועק לעומתו "בעל דבר, אוועקו!" [-יצר-הרע, תסתלקו!] מי שמפריע לעבודת ה' יכול להיות רק השטן בעצמו...

כשתספר על ההרפתקה הלילית הקבועה לאחד מתושבי הרובע יהיה הלה משוכנע שאתה מסבב את אזנו בכחש דמיוני. אין אדם שפוי שנכנס לאזור הכותל המערבי, אל תוך לועו של ההמון הערבי שרק מצפה

להוציא את מרצו בהעפת אבן בינונית-ומעלה על יהודי מזדמן. גם לצאת אל מחוץ לעיר הוא דבר מסוכן, שכן שוטרים ערביים היו מסובבים את האזור המקיף את העיר ובודקים בשבע עיניים מאחורי כל סלע היש אדם המסתובב ללא רשותם. כל לילה היו בני החבורה מחפשים דרכים עוקפות את מחסומי הפתע שהקימו הישמעאלים, וחפץ ה' עלה בידם והצליחו להגיע בבוקר לביתם בשלום לאחר ליל הרפתקאות. ההרפתקה חזרה על עצמה מדי לילה בלילה, ובחסידי שמים החבורה מעולם לא נתפסה, מלבד פעם אחת...

...

בני החבורה ירדו זבירות בינות לסלעים כשהם שומרים על שקט מוחלט. טעם תיקון-החצות עדיין ניכר בפיהם וזולג על שפתותיהם, המילים ממאנות לעזוב את לשונם. "אָנָּה הַלָּךְ דוֹרְךְ תִּרְקַעַ עִמּוֹ לְשִׁחָקִים", "נָא אָב הַרְחֵמֵן תִּשְׁוֵב לְצִיּוֹן. עֵינֵי בָּעִין נִרְאָה בְּבִנְיָן אֶפְרָיִם", אה, כזו השתוקקות, כזו ערגה.

ולפתע נשמעת צעקה במבטא ערבי: "עיצרו! מי אתם?". בני החבורה נעמדו. תנועה לא חכמה מטעמם יכולה להסתיים בפצוץ או הרוג חלילה. "מי אתם?" שאל שוב השוטר בזעם, והתקרב אל הברסלבים השותקים. "הבו תעודות המתירות לכם לצאת אל מחוץ לעיר" תבע השוטר, אך כאלו לא היו בידם כמוזבן.

רבי שמואל שפירא ניצל את ידיעתו המיוחדת בשפה הערבית והחל להקריא לפניו בערבית מתוך זכרונו את מילות ה"סיפורי מעשיות" בדברי ה"בעל תפילה" שהיה משכנע את האנשים וסוחבם לעבודת השם: "באמת אין שום תכלית, כי אם לעסוק בעבודת ה' כל ימי חייו ולבלות ימיו בתפלה להשם יתברך ושירות ותשבחות..."

השוטר הביט בר' שמואל ולא הבין מה רוצה ממנו: "שאלתי היכן התעודות! תעודות תביא לי!", ורבי שמואל בשלו: "שבאמת אין שום תכלית, כי אם לעסוק בעבודת ה' כל ימי חייו ולבלות ימיו בתפלה להשם יתברך ושירות ותשבחות", ורבי שמואל מוסיף בדברי התעוררות משלו: "כיון שאם שום תכלית אחרת, גם אתה בעצמך תפשוט את לבושיך ותצטרף אלינו לעסוק בתפילה להשם ובודוי על העוונות".

השוטר הביט על רבי שמואל שכולו להט באש הדיבורים, וצעק: "משוגעים אתם, חסרי שכל בצורה יוצאת דופן. מי הניח לכם לברוח ומאיזה מוסד יצאתם? התעופפו כעת ממול עיניו".

בני החבורה מיהרו להעלם מעיניו והודו לה' יתברך שהצילם באופן מיוחד שכזה, אך רבי שמואל לא היה פנוי להאזין לתשבחות שהורעפו על ראשו, הלא צריכים להמשיך ללכת לציון שמעון הצדיק לתפילות ותיקון...

(מקור: ה"ח רבי אליעזר שיק בספר "תוך הנחל")

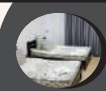
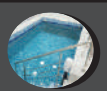

כי אם לעסוק בעבודת ה'. רבי שמואל שפירא

הכי קרוב - הכי מפנק

המיינו עכשיו חדר במלון שמאחורי הציון!

050-4141-497

avraham201@gmail.com

8L

LANDAU

לנדאו - הבית שלכם באוהב

שאלה:

האם מותר לדלג חלקים מהתפילה כדי להתפלל ככוונה?

והוסיף "שולחן ערוך הרב" שאם הציבור מתפלל במרוצה עדיף לדלג על חלקים מפסוקי דזמרה [כפי הסדר המובא בשו"ע סי' נ"ב] ולהתפלל ככוונה, מאשר לומר את כל פסוקי דזמרה בלא כוונה, וכן כתבו ה"ערוך השולחן" (סי' נא ס"ט) וה"אור לציון" (ח"ב ביאורים פ"ז סעיף כ) ועוד פוסקים. והוסיף האור לציון שדווקא אם עושה זאת באקראי ולא בתמידיות, וכן כתבו עוד פוסקים.

ולסיום נעתיק את דברי השו"ע הרב (סי' נא ס"ג) בנושא: אין אומרים הזמירות במרוצה, כי אם בנחת מלה במלה, כדי לכוין בהם יפה. ואתן שאומרים אותם במרוצה (כשיש שם מניין) לא יפה הם עושים, שמקצרים בשבחו של מקום שבביל שאילת צרכם, היש מושל שיתרצה בכך? עד כאן לשונו המעורר.

תשובה: לכתחילה לא להגיע מוקדם כדי להתפלל הכל כסדר, אך אם הגעת מאוחר עדיף שתאמר חלק מפסוקי דזמרה ותכוון בהם מאשר שתאמר הכל בלא כוונה.

הרחב דבר: הזמן גרמא ביום בו אנחנו קוראים את שירת הים להתחזק בפסוקי דזמרה.

נאמר ב"שולחן ערוך" (או"ח סי' נא ס"ח): אין אומרים הזמירות במרוצה, כי אם בנחת. וכתב ה"משנה ברורה" (שם סק"כ) בפירוש הדברים, "ללא ידלג שום תיבה ולא יבלעם, אלא יוציא מפיו כאילו מונה מעות". ודבר זה צריך חיזוק תמידי מפני שיש מהמון העם שמזלזלים בזה ומקיימים מניינים שלמים שלא על דרך זה, ולקאמור אין מנהגם נכון.

ניצוץ לשבת

מתוך גליון 'ניצוץ', מגזין הלב לכל המשפחה

ויאמינו

מה אני צריכה לעשות. התחלתי לחפש שיעורי תורה, נתקלתי בהארת פנים מדהימה, החלטתי שאני הולכת להשתייך לעם הקדוש הזה ומקבלת על עצמי את כל העול הנפלא והנהדר של המצוות בלי שום פקפוק.

"לעומת הריקנות בה חייתי בעולם מה שאני חווה היום זה פשוט מתנה ואוצר בלתי נדלה של יהלומים ואבנים טובות ומרגליות! בתוך שנותיים הספקתי להגיע לאומן ולארץ הקודש על מנת לבצע את הגיור בפועל.

כל כך מהר, זהו? לא פחדת מהלא נודע, ארץ רחוקה חזרה, תרבות שונה ממה שאת רגילה?

"אם היום היו שואלים אותי אם אני מסכימה לעשות כזה מהלך, לא בטוח שהייתי עונה בחיוב. כנראה קיבלתי כוחות

אדירים משמיים, כמו בעצם הרבה בעלי תשובה. אני לא מתחרטת אפילו לשנייה על שום מהלך שעשיתי. גם הדרך לאומן ולרבי נחמן הייתה סלולה וברורה מבחינתי. מאוד משכו אותי הדיבורים המיוחדים שנוגעים בכל אחד ואחד בנקודה שלו בנפש. לא אגיד שלא היו לי קשיי קליטה כאן בארץ, עד עצם היום, אבל הכל שווה."

(מגזין 'ניצוץ' אדר תש"פ)

רת הצדק פרנדה מספרת: "לאחר כל התלאות שעברתי, חברה ללימודים שהייתה יהודייה הגניבה לי ספר מיוחד שלא ראיתי כמותו מעולם. זה היה 'בגן האמונה' בספרדית של הרב שלום ארוש.

"ברגע שפתחתי אותו, היה נדמה לי שיוצא משם אור אלוהי! התחלתי לקרוא שם את השאלות שהוא שואל בהתחלה, שאלות שכל הזמן היו לי ועליהן לא קיבלתי מענה. קראתי שאלה ופרצתי בבכי, עוד שאלה - עוד בכי. הרגשתי שהרב ארוש כתב את הספר במיוחד בשבילי, איך הוא יודע על מה אני חושבת כל החיים?? זו הייתה חוויה עוצמתית שקשה לתאר.

"גיליתי שיש בורא עולם ושהוא אוהב אותי, ולמדתי מהספר שצריך לדבר אתו.

התחלתי לעשות כל לילה התבודדות. הרב ארוש כותב בספר על חצות לילה, לקחתי את זה בשיא הרצינות: בכל לילה בשעה שתים עשרה הייתי יוצאת לפארק המקומי, שהוא דרך אגב מקום מסוכן מלא בכנופיות, אבל לא פחדתי, הייתי כל כך עם אור וחזקה בביטחון.

"ראיתי איך השם ממש עונה לי ומכוון אותי בדרכי. התייעצתי אתו על כל דבר, ביקשתי ממנו שיראה לי

בכל לילה הייתי יוצאת לפארק המקומי. גינה באישון לילה

פתגם השבוע

יש לשים לב לשירים שהתינוק שומע, כי השירים האלו משפיעים עליו לכל החיים

מתוך הספר 'פיקודן משמים', המדריך המושלם לחינוך. מאת ראש הישיבה הרב שמואל שטרן שליט"א

להצלחת ולרפואת הרב אליעזר בן עטיא שליט"א

טל משה בן בת שבע ואדל בת דבורה ציפורה רחמים לכל הישועות

העלון נתרם השבוע

להצלחת משפחת אוקן

להצלחת משפחת שרון

להצלחת משפחת שילר

נסיון בריה

סטודיו טאטע

סטודיו ליצירת יהודית

ליצוץ בדי | צילום ילדים ומשפחות | מתנות ומזכרות |

tate.odell@gmail.com | 054.844.1858

חמש שעות ללא תזוזה

שתי עולמות של קודש מעבר לקו. ר' שמואל שפירא בביתו והרב אלישיב בביתו

קשר מיוחד במינו היה לשתי היהודים המופלאים שהתגוררו זה לצד זה בהפרש של קיר אחד דק, פוסק הדור הגאון רבי יוסף שלום אלישיב זצוק"ל, וזקן חסידי ברסלב הצדיק ר' שמואל שפירא זצוק"ל, שהשבת, כ"א בניסן, חל יום היארצייט שלו.

קשר פנימי ונסתר

ר' שמואל שפירא זצ"ל היה מתושבי הרובע היהודי. לאחר שחרורו מהשבי במלחמת תש"ח, התגורר בשכונת קטמון, ומשם עבר לשכונת מאה שערים כשמעבר לקיר ביתו שכנה דירתו של הגאון ר' יוסף שלום אלישיב.

שני עובדי השם שלא חדלו רגע אחד מלעבוד את הבורא היו אותם שכנים, כשבאחד בוערת תעברת אש מוהר"ן אשר עולה על גדותיה והופכת את האדם לעובד מופלג, כשעיניו הקדושות לא נפתחות לעולם לראות מראה אסור, ובשני בוערת אש ההתמדה מאה ושתיים שנה ברצף ללא חדלון ולו לרגע אחד, אש שגרמה לו להיצמד לספרי הקודש כשהעיניים הקדושות דבוקות לאותיות הטהורות.

למרות היותם שכנים צמודים זה לזה, כמעט לא הייתה שהות לאי מי מהם לעצור ולשוחח שיחת רעים. עסקים היו השניים בכבשנו של עולם. אך בכל זאת, קשר מיוחד שהנסתר בו מרובה על הגלוי היה שם. קשר שהתגלה מידי פעם לרגעים ספורים וגילה עד כמה העריכו והתפעלו זה מזה.

מוכן לסבול למענו

סיפר בנו של מרן הגרי"ש זצ"ל, הגאון רבי אברהם אלישיב: "היה זה לפני כארבעים שנה בערך, השכן שלנו היה הרה"צ רבי שמואל שפירא זצ"ל, שהיה מגדולי חסידי ברסלב.

"אירע שבאחד הלילות בימי זקנותו הוא נפל ממשכבו באישון לילה. מחמת המכה שקיבל הוא לא הצליח לקום מהרצפה, וכשגם זוגתו הישישה לא הצליחה לעזור לו לא מצאה היא פתרון אחר אלא לעוקק לעזרה דחופה מהעוברים ושבים המעטים שאולי עדיין מסתובבים בסמטת מגורם בשעות מאוחרות אלו, שיעלו לביתם וירימו אותו מהארץ.

"אולם למרבה הפליאה רבי שמואל היסה אותה מיד ואמר לה לא לעוקק חלילה לעוברים ושבים, היות זה יכול להפריע לשכן הרי הוא רבי יוסף שלו! אלישיב שזה עתה

קם והתחיל בלימודיו הקבועים.

"ומה תעשה? שאלה אותו הרבנית, ור' שמואל ענה לה, שבוודאי בעוד חמש שעות יגיע מי מהנכדים וכך יקימו אותן מהרצפה.

"הרבנית המשיכה לשאול אותו: 'האם תשכב על הארץ במשך חמש שעות עם כאבים עזים?' ור' שמואל ענה לה: 'עדיף לי לסבול שעות רבות של כאבים בגופי, ולא להפריע חלילה לסדריו של המתמיד הרב אלישיב'."

הרב אלישיב ידע עד כמה הדמות המתגוררת לצידו גדולה היא ומופלאה, ומספר פעמים בחייו ניצל הזדמנויות של אירועים שונים בכדי לפגוש את ר' שמואל שפירא כשהוא מתפעל מרמת העבודה העצמית הנוראה והקדושה המופלאה אליה הגיע ר' שמואל. כל כך השפיעה עליו הדמות, עד שבאחד הפעמים אף התבטא ואמר שאחרי שראה את ר' שמואל שפירא אין לו ספק כי אם הוא היה חסיד היה נעשה לחסיד ברסלב.

תורה ותפילה במלחמה

אחד הפעמים בהם שהו ר' שמואל שפירא והרב אלישיב יחדיו במשך ימים היה בעקבות מלחמת ששת הימים, כאשר פגזים רבים שוגרו על ידי הצבא הירדני שהיה ממוקם במזרח ירושלים, לא רחוק משכונת מאה שערים. הפגזים נחתו ללא הפסקה, והתושבים נאלצו להיכנס למקלטים כשאחד המקלטים היה תחת בניין השול של חסידי ברסלב.

שם שהו יחד באותם ימים ר' שמואל שפירא, הרב אלישיב והאדמו"ר מזוועהיל זכרוןם לברכה. היה אלו ימים בהם ראו עד כמה כל אחד ואחד מאותם צדיקים, למרות ההפגזות והפיצוצים הקשים, עובד את עבודת הקודש בתפילה ובהתמדה. למרות שעל בניין השול בעצמו גם נפלו פגזים, אותם עובדי השם לא עצרו לרגע, כפי שהיו למעשה כל ימי חייהם הקדושים.

כולל יום שישי

דרושים תורמים עבור בשר, דגים, יין, סלי מזון, ושאר ירקות ומוצרים לחלוקה לכבוד שבת קודש עבור 50 אברכים מתמידים המתמסרים ללימוד התורה הקדושה בשעות הבוקר מידי יום שישי בכולל 'נחלי נצח'

לתרומות: 053-31-25231

להזמנות:
02-6289761
052-7679638

שביל חדש
נפתח אל הלב